

прочелъе

Срба Миџировић

ГОЗБА

Вечерас на седељци код Агатона,
На гозби врсној и разноврсној,
Бејаху угледни гости, знанци
Тог лепотана и победника
На овогодишњој Дионисовој
Такмичарској драмској светковини.
Точило се чувено вино
Разблажено одстајалом водом с извора,
А миленијуми понављају
Речи с овога митског скупа.
Те вечери говорило се о љубави
Што нас понаособ слика
Као живу заблуду двојника
Да таква и остане жива.
И свако ту остави тачан отисак
Свога имена.

Красан је то нарамак времена
Који нас историјски разгаљује
И тишти многим помислима.
Аристофан пошто одржа слово

Нагну се према Сократу
И једну реч му шану, а овај се насмеши
И дајући му за право, као сваком,
Оста укочен да трага
За самим појмом
Који још увек недостаје
У ширини идеје о љубави.

Стани, застани,
Рече ми
Скорашњи Сократ
С дивљих северних равница,
Буди и ти гост ове вечери
О којој ће се
Још дуго говорити.

И тако започе недовршена прича
Коју и ја хватам
У лету препознатим просторима
Међ маслинама и морем.
Имена се буде
И кости мичу
Под овојницом траве,
Мајке брижним погледом
Своме се породу диве,
А постидни дани журе
Да се у другим изгубе.

О, Диотимо Мантинејанко,
Твоје речи
Призиваће се и понављати
Као твој лик
У сенци разума,
Јер различито може бити исто
Кад Ерос уплете прсте
Отворив пут идеји
Која се непрекидно обнавља
Разгорев се
У видуку страственог позива.
Бивствовање ако је оно што се мења,
А што у привиду је исто,
Тек у понављању бива препознатљиво.
Пророчици коју Див поштује,

Чији су појмови јасни, а речи мудре,
Време је само слика промена
Које нас друкчијим именују.
И они који су набрајање женских врлина
Започињали ћутањем,
Знали су да слушају ове речи
Придружујући се Сократу.

Не, свирачице, играчице, ни певачице
Овде нема где мудри зборе
Поштујући надахнуће вина
И вредност речи. А кад Диотима застаде,
У озбиљном а веселом друштву
Алкибијад се јави
Да своју срећу куша
Насупрот разуму.
И тако несклад почиње
У друштвеноме ткиву,
Искорачењем онога који би да влада.
Сократ и даље бејаше укочен и одсутан
У некој својој жестини
Да Еросу угоди, о чем и беше слово.
Просу се нагло одобравање
Нечем што оста нејасно,
Ил можда двосмислено.
Ја пак по обичају испих
Неразблажено вино
И довикнух „Браво!”
Ни сам не знадох чему.

ТЕБИ НЕПОЗНАТОМ

Пун сам свих навирућих мисли
Празнога шупљег времена
Што ме одасвуд притиска
Као поплава општег ништавила,
Или здрав разум каменог седимента
У неизмеру планине времена.
Питам се ко сам, шта сам, где сам,
И чему служе ови дани пролазности
Што нејасне црте остварују
У мрачној празној дупљи

Затрпане пећине.

Овде сам

И то си ти самотни мој штиоче,
Чије нит име нит лик могу знати.

ОЛУПИНА ОЛУПИНИ

Када се сретну две олупине,
(А где би осим на отпаду,
Или на морском дну можда),
У трен се згледају, а у њима
Емоције нагло набујају.
Љубав је то, ил мржња,
Што им нутрину пали,
Па речи навру, многе заборављене речи,
Стихови, мазне риме, псовке понекад,
Исповести без краја, нежне и скаредне,
Па заклетве и снови одсањани
И пројекти извесне будућности.

Две олупине, није ли то превише
Особа на сцени? Њима не смета
Кристално огледало мало напукло
Које се клати и измешта
Наслаге времена. Не смета им
Нити знање, нит незнање
Којима још увек неспретно владају,
Померају и саму Померанију како им годи,
Намештају свој стари намештај и лежу
Док прашина пада и пауци долазе,
Ил морска чудовишта,
А гледалиште је празно већ дуго
Као и свака милост у прошлости.

ДАРОВИ

Што пружаш и што примаш,
Мериш ли, увек је у несразмери.
Људски је веровати
Да срећа је у складу
С љубављу која се помаља

Иза свега. Ако те радује,
Неизбежно је бити губитник
Који у крило сузе рони
Радоснице. Добитник просто нестане
Као затрпана ствар
Да више не буде поменут
До као изгубљен случај.

ОСТАЈ СА СОБОМ

Звукови замиру, видело се мути,
Нити те видим више, нити те могу чути.
Јесмо ли једно душо
Као све што ћути?

НИ ТО, НИ ТОЛИКО

Ни то, ни толико – говорио сам,
А речи ко камен вукле ме на дно,
Безумна мисао, то ништавило,
Пробуђено ...

Ни то, ни толико – ћутао сам,
Гар је сипила, летњег неба жар,
Душа се пела да се изгуби
Тамо где себе видех да сам стар.

ЛЕТО

Овај пустињски запах заустављен
Последњи је дах самртника
Што се над главом вије као бурнус
Да нас на крају прекрије.

НЕ СРДИ СЕ

Паднем ли преда те
И не буде ме више
На драгом месту

У твојој сенци,
Не срди се,
Чекаћу те
У оној самоћи
Коју ћеш открити
Када ми приђеш
Иза свега,
За плаветнилом
Празнога неба.

УВЕК СЕ СЕТИМ

Увек се сетим нечег што беше слично ил неслично текућем тренутку. Сетим се себе и тебе далеки мој двојниче. И тако мешају се прошли и ови дани, очи негдашње блистају и ум један исти изнесе оно што твој је живот протегнут до бескраја сећања. Тако знаш да ниси један, већ да си облак над својим данима наднесен и хладан, и спушташ се ниже до тла овога трена кад кажеш: „Увек сетим се тебе!”